

DALŠÍ PŘÍPAD PRO BENTZE A MONTYU

LISA JACKSON

NEJVĚTŠÍ HŘÍŠNÍK

≡ KNIHA ZLIN

Největší hříšník

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Lisa Jackson

Největší hříšník – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

LISA
JACKSON

NEJVĚTŠÍ
HŘÍŠNÍK

THE LAST SINNER

Copyright © 2023 by Lisa Jackson, LLC

Translation © 2024 by Marie Čermáková-Frydrychová

ISBN tištěné verze 978-80-7662-613-3

ISBN e-knihy 978-80-7662-608-9 (1. zveřejnění, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-609-6 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7662-607-2 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

1. KAPITOLA

Říjen 2015

New Orleans, Louisiana

Rychleji!

Běžím.

Ženu se hustým lijákem.

Přebíhám ulice.

Kryjí mě stíny noci.

Rychleji!

Srdce mi buší, krev divoce proudí v žilách, šlapu do louží a pomrkávám, protože mě déšť bičuje do očí.

Vdechuju všudypřítomný zemitý pach řeky Mississippi.

Povědomý a zvláště zatuchlý.

Pončo na mně pleská, v pevných botách mi čvachtá voda, ale běžím stále dál úzkými uličkami i širokými bulváry Francouzské čtvrti.

Rychleji!

Pouliční lampy svítí, ale jejich měkké světlo působí v dešti rozmazaně a odráží se od kapot těch několika aut zaparkovaných na Jackson Square, voda zurčí v okapech, teče i po ulici a v dírách na vozovce vytváří hluboké louže.

Tohle město vždycky bylo mým domovem.

A mou velkou láskou.

Až nakonec láskou být přestalo.

Kvůli ní.

Stačí pomyslet, co všechno mám za sebou a hned se mi svírá žaludek. Jenže teď už bude mým útrapám po té nekonečně dlouhé době konec.

Rychleji!

Ženu se poloprázdnými ulicemi, letím jako vítr, věže katedrály jsou mým majákem. Katedrála svatého Ludvíka se tyčí vysoko do noci, její bělostné zdi vypadají jako omývané světlem, tři známé věžičky se zařezávají do temné rozbouřené oblohy. Odvážím se pohlédnout k nejvyšší věži s křížem na špičce, ze zvyku se pokřizuju, nicméně nezpomalím a periferním viděním vnímám kovové hroty tepaného plotu kolem Jackson Square.

Na opačném konci náměstí je naproti katedrále úzká Pirátská ulička. Vklouznu do ní, svítí tam několik výkladních skříní, ale jinak je temná a opuštěná, všichni chodci se schovávají pod střechou a čekají, až bouřka přestane.

Říkám si, že to nevádí. Vůbec to nevádí, protože nehledě na nepřízeň počasí stejně přijde.

Znám její zvyky nazpaměť. A mám ověřeno, že se od nich dnes večer neodchýlila, auto je zaparkované na místě, kde obvykle bývá třikrát do týdne, takže přichází má chvíle. Déšť toho tolik skryje, závoj kapek je jako plášť, pod nímž se ukryju před zvědavými pohledy, budu mít víc času a menší pravděpodobnost, že by mě někdo sledoval, nebo ještě hůř – vyrušil.

Srdce mi buší, hrud' se svírá očekáváním. Doběhnu na konec uličky k náměstí Henriette Delille. Tam čekám, krčím se ve stínech u parku, tajím dech. Otírám si kapky z čela, mhouřím oči a upírám pohled přes Royal Street, která je obvykle rušná, ale dnes večer po ní naštěstí jde jen pár odvážlivců, kteří bojují s bouřkou a všichni se zajímají hlavně o to, jak se schovat před lijákem, takže si mě nevšímají, dokonce ani neobrátil pohled mým směrem. Pro většinu je příliš mokro, téměř potopa,

v mihotavé záři pouličních lamp jsou vidět jen provazy deště zešikmené silným větrem. Chodník se strašidelně leskne, noc je stále černější.

Dívám se na hodinky, kontroluju, jestli jsem tady včas, voda mi stéká po ponču a kape na dláždění. Přes nos a bradu mám přetaženou lyžařskou kuklu a na hlavě kapuci, dobře upevněnou, aby mi nepadala, tudíž by si mě v tom lijáku neměl nikdo všimnout, ačkoli sluneční brýle na očích v noci by mohly vypadat podezřele. Jenže tohle je New Orleans. Tady vlastně není nic ne-normální. Všechno se snese.

Znovu se pokřizuju a vydechnu. Počítám tepy svého srdce, jehož tlukot postupně zpomaluje.

A pod pončem nahmatám pravou rukou krátký lovecký tesák, ostrou zbraň s tenkou čepelí, která dokáže jediným švihnutím proniknout kůží aligátora a snadno přeřízne svaly i šlachy.

Na tuhle noc čekám zatraceně dlouho.

Teď nadešel můj čas a já si konečně vychutnám sladkou přeslادkou chuť pomsty. Olíznu si rty a očima hypnotizuju budovu s červenými dveřmi zasazenými do matně osvětleného výklenku pod pruhovanou markýzou. Momentálně se divoce třepotá ve vichru. Nehybně stojím. Najednou musím rychle ucuknout. Couvám do stínů, protože kolem mě jde kdosi s kufříkem. Spěchá se skloněnou hlavou, aby se co nejrychleji schoval před tou slotou, a mým směrem naštěstí ani nepohlédne.

Z dálky zaslechnu sirénu a strnu, ale její kvílení utichá, protože vozidlo vybavené majáčkem se ode mě zjevně vzdaluje a uhání bouřlivou nocí, aniž by ho brzdil hustý provoz.

Obracím dychtivý pohled k červeným dveřím.

„No tak, pojd' ven,“ šeptám.

Jenže ona se neobjevuje.

Znervózním, znovu se dívám na hodinky.

Má zpoždění.

Už *pět minut*.

Krucinál!

No tak, pojd' honem!

V uších slyším ozvěnu tlukotu svého srdce. Začínám se potit.

Dýchám stále rychleji.

Uklidni se.

Trpělivě čekej.

Jenže nervy se mi napínají k prasknutí, bolestivě zatínám svaly, hlavně na krku a kolem ramen, rukou křečovitě svírám nůž připevněný v pouzdře za pasem.

Vím, že ona je ještě uvnitř.

Prošel jsem kolem jejího auta, malého Subaru zaparkovaného na místě, kde bývá obvykle volno, když jezdí na jógu.

Ozve se nějaký hluk.

Vzápětí vnímám i pohyb!

Koutkem oka pokradmu sleduju jakousi dvojici. Zbrkle se žene lijákem. Rychle se odvrátím k parku, kdyby se některý z nich snad podíval mým směrem a nějak odhalil můj převlek. Mají nad sebou jeden deštník, který nadskakuje, protože oba téměř běží, kabáty vlají za nimi, žena se směje, ale její smích v bouři zaniká. Boty jim čvachtají v loužích, spěchají pryč, nezdá se, že by si mě všimli.

Hlavně teď neztratit hlavu. Kontroluju čas na hodinkách. Zase.

Sedm minut!

Má zpoždění celých *sedm minut!*

Tep mi stoupá do závratných výšin. Všechny mé plány se hrouť. Proč by se mělo zrovna dneska večer něco měnit? Vždycky byla dochvilná. Mám to mnohokrát změřeno. Při několika různých příležitostech. Pokaždé byla přesná jako hodinky a ze dveří jógového studia vycházela minutu nebo dvě po celé.

Najednou se mě zmocňuje nervozita a nejistota. Nemohla vyjít jinými dveřmi? Kvůli tomu lijáku? Nevolal jí někdo? *Nevaroval* ji? Nesmysl. Nikdo neví, co mám v plánu. *Nikdo.*

Chci se podívat na dům z jiného úhlu, přecházím tedy uličku, přes hustý závoj prudkého deště se pokouším uvnitř něco zahlédnout. Na budově s červenými dveřmi ve výklenku nevidím

nic neobvyklého. Mhouřím oči a dívám se nahoru do patra, kde se konají kurzy jógy. Pořád se tam svítí.

A pak se červené dveře otevrou.

A ona vyjde ven do lijáku.

Zrychluje se mi tep. Krev mi buší v hlavě a přehlušuje zvuky města, dunění pneumatik aut z okolních ulic, zurčení vody v okapech i vytrvalé šumění hustého deště. Momentálně slyším jen své tlukoucí srdce.

Ona se dívá zpod pleskající markýzy na černé nebe, roztáhne deštník a dá se do klusu přes Royal Street, boty jí čvachtají v loužích, deštník se chvěje ve větru.

Běží přímo ke mně!

Tep mi vylítne až někam do stratosféry.

Rychle se pomodlím, vytáhnu nůž, cítím, jak zatínám stehna a připravuju se k útoku.

Najednou prudce změni směr a zamíří úplně jinam!

Cože?! Ne!

Viděla mě snad? Uhádla, co mám v plánu?

Ne. To jí jen přeběhla přes cestu vychrtlá promáčená kočka, kterou zaskočil déšť, a tak si našla úkryt pod zaparkovaným autem.

Ona naštěstí znovu spěchá původním směrem a snaží se schovat pod deštníkem. Mezi zuby procedí nějakou kletbu.

Pomyslím si, že deštník není nijak dobrá zbraň. Ani zdaleka ne. Už je ode mě snad nějaké tři metry, když vtom si za ní všimnu nějakého stínu. Dešťovou clonou běží někdo další.

Cože?! Ne!

Je skoro na mé úrovni.

Příkrčím se, chystám se skočit.

„Kristi!“ zakřičí hlas zezadu a ona se otočí.

Leknu se, ztrácím koncentraci.

Kdo je to? Nějaký známý? Svědek?

Ne, ne, ne!

Připlácnu se ke zdi katedrály.

Vmžiku odbočí do mé uličky a proběhne kolem mě.

Cože?! NE!

Vyrážím za ní.

To snad není pravda!

Dnešek má být den D!

Sprintuju. Rychleji a rychleji.

Voda z kaluží cáká všude kolem.

Mé čekání trvalo až moc dlouho, nenechám si to zkazit!

Nemíním si to odepřít!

Jsem jen krok za ní.

Najednou se ve zlomku vteřiny otočí.

Stojí přímo proti mně.

Zastaví se mi srdce.

Vzhledne zpod vzdouvajícího se deštníku, obličej má ve stínu a oboří se na mě: „Kdo jste? Vy mě sledujete?“

Krucí!

Nemám čas na odpověď.

Moment překvapení je v tahu.

Vrhnou se na ni, křečovitě svírám nůž s tenkou čepelí. Ve skoku se prudce rozmáchnu a rozříznu plátno deštníku.

A ona přesně v té chvíli deštníkem zamává a namíří mi ostrý hrot proti očím.

Uhnu.

Hrot mě švihne po tváři. Zavravorám. Vystříkne krev, pár kapek dopadne až na bílou zeď katedrály. Padám na mokrou dlažbu.

A znovu mě bodne! Do výpadu provizorní zbraní dává veškerou sílu.

Předstírám, že se na ni vrhám, ale ve skutečnosti znovu uhýbám.

Prudce se otáčím a jsem znovu na nohou.

Skočím na ni.

Zasáhnu ji do ramene.

Vykřikne bolestí a vrávoravě couvá. Mává zničeným deštníkem. Už jí k ničemu není. Jenže já se soustředím. Zarývám svůj

ostrý lovecký tesák hluboko, až po čepel. Ještě jím otočím v ráně. Ona už hlasitě vríská.

„Kristi!“ ozve se hluboký mužský hlas za námi. „Kris!“

Cože? A do prdele! Útok mi trval moc dlouho.

Muž nás rychle dobíhá, slyším jeho cákové kroky v loužích.

„Kristi! Utíkej!“ řve na ni z plných plic. „Běž!“

Musím svou práci dokončit.

Vytrhnu jí nůž z ramene, ozve se mlaskavý zvuk a já se říznu.

Pořád zběsile mává tím zatraceným deštníkem, slyším pleskání uvolněné látky, ocelové pruty jsou obnažené a blýskají se v matném svitu pouliční lampy, smrtící špičatý bodec hrozivě švihne vzduchem nebezpečně blízko mého obličeje.

Takhle to být rozhodně *nemělo!* Po mé jediné rychlé ráně nožem zamířené na krk nebo na srdce mi měla umřít v náručí a pohlednout mi do očí, aby si těsně před smrtí uvědomila, kdo tuto pomstu vykonal, kdo ji připravil o život a proč.

„Utíkeeej!“ huláká ten chlap a je stále blíž. Až moc blízko.

Odrazím útok deštníku a zvednu ruku s nožem. Zaútočím na ni v místě, kde nemá kam couvnout, přitisknu ji svou vahou ke zdi kostela. Na bílou omítku vystříkne krev. Její krev.

„Úchyle...“ Najednou kopne, prudce a vysoko, podpatkem kozačky mě trefí přesně na solar. Nemůžu popadnout dech. Pořád svírám nůž, mávám ostrou čepelí, slyším svist a nakonec žuchnu na zem. Tělem mi vystřelí bolest.

Hlavně nepouštěj nůž. Neztrať ten nůž, kruci!

Jenže mi vyklouzne z prstů.

Ona se na mě chce znovu vrhnout, vrávorá.

Nedám jí šanci k útoku.

Jak vstávám, prudce trhnu hlavou a přirazím ji ke katedrále.

Praaask! Praští se do týla a ochable se hrouť na chodník a na zdi za sebou nechává rudou krvavou stopu.

„Ne!“ křičí muž a vrhá se vpřed. Odhazuje přitom květiny, které držel v ruce. Rozlétnou se a papír odnáší vítr.

Skloním se, šátrám kolem sebe a najdu svůj tesák právě ve chvíli, kdy mě Kristin rádobý zachránce popadne a sevře mi silnými prsty krk.

Švihnu svou zbraní a bodnu.

Čepel se mu zaryje do hrudi, projede hluboko přes svalovinu i kost.

S heknutím vydechne.

Lapám po dechu a vši silou otáčím čepelí v ráně. Řežu směrem vzhůru.

Prudce z něj unikne vzduch a já ucítím na tváři i jeho sliny a pár kapek krve.

Ruce, jimiž mi svírá krk, povolují. Už dodělává, říkám si.

Z jeho rány na mě vytryskne krev, vytrhnu nůž z mužova těla a znovu se napřahuju.

Jen zamrká. Najednou se jeho zděšení přetaví v šílený vztek. Ve zlomku vteřiny zvedne pěst a zasadí mi úder přímo do obličeje.

Cítím obrovskou bolest, praská mi čelist, vnímám otřesy v páteři. Podlamují se mi nohy a klesám na kolena.

Znovu mě obejde. Nejistě. Nohy už ho moc nenesou.

Naslepo švihám nožem směrem vzhůru. Zasáhnu útočníka do stehna. Bodám co nehlouběji, vynaložím veškerou sílu.

Otáčí se kolem své osy.

Vši silou přetínám jeho silný stehenní sval.

Vytryskne krev.

Ozývají se další smrtelné výkřiky.

A kdesi v dálce ječí policejní sirény.

Kroky. Rychle se blíží. Cákavě dopadají do louží.

Odstrčím od sebe muže lapajícího po dechu a převalím se na nohy. Koutkem oka vidím, že se Kristi probírá, pomrkává, ve tváři celá popelavá, snaží se zaostřit. „Panebože,“ vříská a já vrávoravě mizím pryč. Vidím, jak se potácí, padá a plazí se k umírajícímu. Zvedne si jeho hlavu do klína. „Jayi!“ ječí hystericky a tvář se jí v matném světle křiví bolestí. Pevně drží mužovu hlavu. „Ne, ne! Ach bože. Bože! Ne, ne, ne!“

Nemám čas ji dorazit. Opodál už v přízračném víru blýskají červenomodré majáky a odrážejí se ode zdi katedrály, ozařují místo, kde jsou na zdi skvrny od krve a pod nimi smrtelně raněné milenci. Všude kolem nich se na chodníku válejí rozsypané růže.

Bezmyšlenkovitě zvednu jedno poupě na dlouhém stonku. Pak se mi vyjasní v hlavě. A dávám se do běhu. Na nejistých nohou sprintuju opačným směrem, pryč od policejních sirén.

Cítím, jak mi bolest tepe v obličeji, mířím na trasu naplánovanou dlouhé měsíce dopředu, ženu se uličkami i hlavními třídami, pokud možno se vyhýbám kamerám, zuřící bouře mě příhodně maskuje.

„Jayi!“ pronásledují mě Kristiny zoufalé výkřiky.

Pokračuju v běhu, dvakrát uklouznu, ale neupadnu a koutkem oka zahlédnu svítící oči té zmoklé kočky, kterou jsem už viděl. Tentokrát nakukuje zpod prořídleho křoví.

Smůla, bleskne mi hlavou.

Kristi Bentzová je pořád naživu.

Nezdařilo se.

Protentokrát.

Ale nebude to trvat dlouho.

Hlavně pořád utíkej. Pořád dopředu.

Nepanikař. Jen žádnou paniku.

Příště, pomyslím si, příště nebudeš mít takové štěstí, Kristi Bentzová. Klopotně spěchám stíny a dešťovou clonou a vyhýbám se i těm několika lidem, které potkám.

Pořád svírám v ruce nůž, druhou sáhnou do kapsy a promnu mezi prsty korálky ohlazeného růžence. Modlím se a probíhám úzkými uličkami mimo hlavní tahy, pořád vytrvale vpřed. Srdce mi buší, bolí mě čelist, ale skvostný přívál adrenalinu mi pomáhá a pohání mě, takže se tolik kýžená vzdálenost mezi mnou a katedrálou stále zvětšuje.

Naštěstí vím, kde jsou umístěny pouliční kamery a skláním u nich hlavu. Dalo mi hodně práce zjistit jejich rozmístění.

Polohlasem šeptám: „Věřím v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země, i v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha svatého, narodil se z Marie Panny...“

A mizím do temné noci.

2. KAPITOLA

„Jayi!“ vykřikla Kristi. „Ne, ne, ne...“ Kdosi ji od manžela odtrhl. Potřebovala s ním mluvit. Všechno mu vysvětlit. Říct mu, že udělala strašlivou, příšernou chybu. Chtěla, aby věděl, že ho miluje. Vždycky ho milovala...

Odpusť mi. Ach, Jayi, prosím, prosím, odpusť mi.

Jenže ze sebe nedokázala vypravit ani slovo.

Nedokázala zaostřit pohled.

Topila se v tom lijáku.

„Naložte ji do sanitky!“ zaslechla přes zurčení přívalů vody v okapech a svodech.

Kristi se jen s nejvyšším úsilím posadila a opřela se o zeď. Byla celá mokrá, hlava ji bolela, snažila se zůstat při vědomí, zároveň by se nejraději propadla do pozeňnané tmy nevědomí, aby zapomněla na tuto odpornou, zlověstně trýznivou noc. Znovu celá ochabla, hlas ji zradil, tma vířila kolem ní a nitrem jí mnohonásobnou ozvěnou duněl nekonečný smutek. „Musím být s ním. Ach, prosím tě, bože...“ Nakonec všechno vzdala a jen vzdáleně si uvědomovala, jak kolem ní šťekají policejní rozkazy. Cítila, jak ji někdo zvedá, a jen taktak dokázala rozpoznávat hlasy, vnímala pohyb, slyšela jekot sirény, ale nějak slabě. „Ztrácíme ji,“ říkal kdosi, hlas zněl jako z velké dálky a téměř tlumeně.

Je v sanitce? Někdo s ní mluví?

„Paní McKnightová? Paní Bentzová? Slyšíte mě? Haló! Poslouchejte mě. Vydržte. Kristi? Kristi?“ Jenže zvuk zněl slabě jako z jiného vesmíru a ona se najednou vznášela, znovu upadla do bezvědomí, do sladké nevědomosti, uvítala příjemnou náruč tmy a nechala se pohltit.

Uplynul týden. Vlastně o něco víc.

Kristi Bentzová McKnightová se zachvěla. Je z ní vdova.

Vzdáleně vnímá na rameni otcovu ruku. Mělo by ji to bolet, na rameni má ránu, ale necítí nic. Stojí na ponurém hřbitově. Ztratila veškerý cit, nedokáže přemýšlet, jen upírá pohled na vykopaný hrob, kam pohrbí jejího manžela. Zůstává otupělá vůči říjnovým plískanicím, nevnímá vítr ani modlitby pronášené vážným hlasem místního kněze. Čeká a nic necítí. Sešli se zde všichni přátelé a příbuzní, celí v černém, tváří se zarmouceně i soucitně, ale jejich rodiny jsou ještě úplné. Všimla si, jak se na sebe podívali manžel s manželkou, propletl si prsty, jako by se ujišťovali, že jsou pořád spolu. Pořád naživu. Že před sebou mají společnou budoucnost.

Kristi je nenáviděla za to, že jsou tak normální. Že mají pocit bezpečí. Čišela z nich úleva – její tragédie dopadla pouze na ni. Oni zůstali ušetřeni. Pomrkávala, v očích ji pálily slzy nekonečného smutku, ano, mučivé bolesti, ale také potlačované zuřivosti a vzteku.

Proč Jay?

Proč zrovna já?

Proč my?

Bože můj, proč, proč, proč?

Na chvilku zavřela oči, snažila se ukotvit, slyšela melodii modliteb odříkávaných knězem, drmolil je přes poryvy větru, který rozhýbal větve virginských dubů vysázených kolem hřbitovní zdi, cítila na kůži slabý závan větru a přála si, aby se to všechno nikdy nestalo.

Jay zemřel kvůli ní.

To ona by teď měla ležet v rakvi, ne on.

Od útoku uplynuly téměř dva týdny, přesněji jedenáct dní, a ona po celou tu dobu žila jako ve snách, jako robot. Po operaci ramene zůstala dva dny v nemocnici. Podle doktora měla velké štěstí, vyvázla z toho dobře, nedošlo k narušení tepny, ani žil nebo nervů a svaly se zahojí. Jen se jí vytvoří jizva. Když se bude snažit a správně rehabilitovat, nedovolí svalům, aby atrofovaly, bude zase „jako rybička“, prohlásil chirurg rozjásaně.

Ona si to nemyslela.

A Jay takové štěstí neměl.

Položil za ni život, skočil na útočníka a pak jí vykrvácel v náručí, zatímco jeho vrah utekl do temné noci. Jayovo zranění stehenní tepny bylo smrtelné a už jí ho nic nevrátí bez ohledu na její pocit viny, modlitby nebo strašlivé zoufalství.

Teď ho uloží k poslednímu odpočinku.

Jako další oběť násilné vraždy.

V nemocnici jí potvrdili, že je těhotná, ale nijak se z toho neradovala.

Větrík jí vzdouval vlasy a ona vzhledla od rakve a zadívala se na hřbitov se šedivějícími náhrobními kameny i velkými rodinnými hrobkami, které jako by se zrcadlily v šedavě zatažené obloze a letících kupovitých mracích nad městem.

Téměř nebyla schopná normálně fungovat. Utrpěla otřes mozku a rameno ji bolelo navzdory teoretickému ujišťování nemocničních lékařů, že svalovina nebude trvale poškozena.

Měla štěstí.

Neustále jí to někdo opakoval.

Slyšela to ze všech stran.

Jenže to byla lež.

Přestala jíst, jídlo ji nezajímalo, trávil bezesné noci, a když už na chvíli usnula, trpěla nočními můrami, v nichž se jí vracely strašlivé zoufalé okamžiky ze zadní uličky vedle katedrály. Velkolepá stavba zasvěcená svatému Ludvíkovi pro ni kdysi

bývala synonymem útěchy, významným místem, kde se dočkala pomoci při svém vnitřním boji s vírou, tento svatostánek pro ni býval symbolem boha na zemi.

Teď se mu vyhýbala. Nenáviděla obrovskou bílou katedrálu se třemi věžemi tyčícími se k nebesům, jako by se vzpínaly k bohu.

Srdce se jí roztříštilo na tisíc kousků.

Každou noc na chvíli upadla do neklidného spánku a většinou se jí zdálo o osudné temné bouři, kdy bojovala o svůj život, protože ji bezejmenný útočník brutálně napadl nožem. Vždycky v těchto snech vídala Jaye, jak se vrhá vpřed a snaží se ji zachránit. Vrah vzápětí prchl do tmy a ona se doplazila k manželovi, vzala jeho hlavu do náruče a uvědomila si, že je po všem. Jeho tvář totiž začala ztrácet barvu, až ji nakonec viděla černobíle. Slyšela svůj křik, odmítala si připustit hrůznou skutečnost. Jay nemůže být mrtvý. Její manžel musí žít! Jenže věděla, že ho opouští jeho duše. Už tolikrát byla svědkem podobné situace, a teď se jí přehrávala každou noc znovu a znovu. Zdávalo se jí, jak mu hladí vlasy svými zkrvavenými prsty a sleduje, jak ho opouští život.

Nekonečná smyčka hororového filmu.

A přitom to bylo všechno špatně. Naprosto špatně. To její duše měla oné noci odejít na onen svět, ne jeho! Ne Jayova.

Nezapomínej na to maličké. Měj ho pořád na paměti.

Bůh mi pomoz.

Pravdou totiž bylo, že když jí krvácející manžel spočíval v náručí, zapřísahala ho, ať to přežije, vyznávala se mu z lásky, měli před sebou ještě tolik společných let. Jenže slyšel ji v tu chvíli vůbec? Přes její volání o pomoc a slzy a jeho vlastní namáhavý chroptivý dech? Slyšel ji Jay, jak mu vyznává svou nehynoucí lásku? Navzdory vzestupům a pádům jejich vztahu, vášnivému i bolestnému? Vždycky v sobě měla pochyby, to si uvědomovala, měli za sebou rozchody a usmiřování, ale v hloubi srdce ho vždycky milovala. To musel vědět.

Opravdu?

Když tak namáhavě dýchal z posledních sil, určitě slyšel, jak mu Kristi opakuje, že ho miluje. Ach bože, alespoň v to doufala!

Předpokládala, že za ní přišel s kyticí, aby ji překvapil. Předpokládala, že rozsypané rudé růže, které upustil, než se dal do běhu, měly vyjádřit jeho omluvu za poslední domácí hádku.

Při tom pomyšlení se jí sevřelo hrdlo a začala pomrkávat, jak jí do očí znovu vstoupily slzy.

Když se z oblohy začaly snášet první dešťové kapky, otec jí sevřel rameno a ona k němu obrátila pohled. Stál rovně jako svíčka, vlasy už mu zbělely natolik, že byly víc sůl než pepř, viděla jeho hranatou čelist, jemné vrásky kolem očí a úst, ve tváři výraz obav. Vedle něj stála stejně napřímená jeho žena Olivia, úchvatná blondýna v dlouhém černém kabátě a na boku držela v náručí dceru, maličkou kudrnatou Ginny, Kristinu nevlastní sestru, nevinné dítě, které mělo koncem měsíce oslavit rok. Kristi napadlo, že je na takové akce, jako jsou pohřby, moc mladá. A moc malá na to, aby pochopila obrovskou hrůzu toho všeho. Možná je to tak nejlepší, že Ginny nechápe ten nekonečný smutek, který jí proměnil celý život a zůstane s ní navždy jako temný plášť. Časem sice vybledne, ale pořád bude existovat, neviditelný, ale nezničitelný.

Kristi marně přemáhala slzy. Nevítané velké krůpěje jí kanuly z očí a stékaly po tvářích. S Jayem neměli úplně dokonalý vztah, zažili si chvíle jako na houpačce, ale vášnivě ho milovala a svou lásku cítila i teď.

Jenže on se o ní už nikdy nedozví.

Cítila v krku pálení obrovské bolesti vyvolané vědomím nezvratnosti a vzpomínkou na drsná slova, která mezi nimi zazněla. Najednou se jí podlomila kolena a otcova pevná paže ji hned podepřela, aby se nezhroutila k zemi.

Uvědomovala si, že zní poslední modlitba, a poté ucítila na rameni ruku kněze, když jí šeptal kondolenci a připomínal jí, že Jay je teď v náručí boží. Všimla si skupinky truchlících, postupně se rozcházeli, jednotlivě i v párech spěchali po vlhké trávě

a dlážděných chodničkách k zaparkovaným autům a zjevně se jim ulevilo, že mají poslední rozloučení za sebou, tuto povinnost vůči zesnulému a jeho rodině. Teď zase mohou pokračovat ve svých životech. Zakrátko přijde Halloween a na obzoru už jsou vánoční svátky, které se prožívají s dobrou náladou, přáteli i rodinou.

Kvůli tomu všemu je nenáviděla a hluboko v krku cítila hořkou pachutí závisti.

Vyslechla rychle oddrmolené projevy soustrasti, jak kolem ní defilovali smuteční hosté, následovalo vrčení motorů startujících aut, dunění pneumatik na dlažbě, když se přátelé a známí rozjížděli všemi směry a mizeli z dohledu, zatímco ona nedokázala zarazit tu příšernou bolest, nebo se spíš ubránit té černé prázdnotě, v níž se teď proměnilo její srdce. Koutkem oka zahlédla i Reubena Montoyu a jeho ženu Abby, ale přišli bez synka. Montoya byl tátův parťák, třicátník s havraními vlasy, upravenou bradkou a pronikavým pohledem hluboko zasazených očí. Měl zhruba stejně starou manželku, které teď zpod černého šátku vyklouzlo několik kaštanových pramenů. Montoya se pokřížoval, popadl Abby za ruku a energicky odcházel od hrobu.

„Je nejvyšší čas jít,“ šeptal otec za pár minut Kristi do ucha, když zůstala se svými několika nejbližšími u hrobu jediná, pouze s hrobníky, jejichž úkolem bylo uložit Jayovu rakev, zasypat ji hlínou a uzavřít deskou. Hrobníci se choulili opodál, za velkou hrobkou nějaké jiné rodiny. Čekali, jeden kouřil, vyhýbal se jejímu pohledu.

Pevně zavřela oči, takže jí z nich vytekl proud horkých slz.

„Pojď už, zlatíčko.“ Otcův hlas zněl laskavě. Bylo v něm porozumění.

Dej mi pokoj! Dejte mi už všichni konečně pokoj!

Nemohli pochopit její bolest, fyzickou mučivou bolest puklého srdce i vnitřní úzkost plynoucí z vědomí, že v rakvi měla být ona, ne Jay. Nakonec tam ležel mrtvý on. Ona zůstala naživu.

Zůstala tady, aby si prožila prázdnotu budoucnosti.

Zůstala naživu, aby se brodila močálem otřepaných frází, modliteb a zármutku.

Zůstala tak strašně sama.

On zahynul, protože ji zachránil před útokem vraždícího šílence bez tváře.

„Musíme jít,“ řekl Rick Bentz a zatahal ji za ruku, ale ona se mu vyškubla a vrhla po něm tvrdý významný pohled, protože se jí do duše vkradl nový pocit, tentokrát oslepující palčivý hněv, který pronikal temnotou a sváděl boj s jejím sebemrškačstvím.

„Nech mě.“

„Zlatíčko, nemůžeme...“

„Tati. Prostě mě nech na pokoji,“ ucedila a hřbetem ruky si otírala slzy. „Chci... *potřebuju* trochu času sama pro sebe. Se svým manželem.“

„Ale...“

„Pst.“ Olivia se na Bentze významně podívala očima, které – jak Kristi věděla – viděly až příliš, byly svědky více hrůz, než jaké kdy zažil obyčejný smrtelník. „Nech ji být.“

Rick otevřel ústa k protestu, ale znovu je zavřel a zdálo se, že konečně chápe. Pustil dceřinu ruku. „Budeme v autě,“ řekl jí do ucha a hlas mu zněl ochraptěle. Pak ji políbil na tvář. „Počkáme.“

Kristi nereagovala.

Jen civěla dolů na rakev.

Představovala si, že ji její kdysi energický a tak živý manžel slyší.

„Dostanu ho,“ přísahala. „Dostanu ho. To mi zaplatí.“ Kousla se do rtu s takovou silou, až jí tekla krev, a pak se sklonila a zkrvavenými rty políbila hladké dřevo rakve Jaye McKnighta. „Kvůli tobě,“ zaklínala se, když se zvedala. „A kvůli našemu nenarozenému dítěti.“

Kristi napadlo, že mu měla říct o svém těhotenství. Teď se choulila na pohovce doma v obývacíku. Jay se měl dozvědět, že se stanou v létě rodiči. Jenže ona si nechávala to tajemství pro sebe. Na co čekala?

Na „příhodný“ okamžik?

Chtěla mu připravit velké překvapení?

Jak byla bláhová! Dotkla se břicha, zatím úplně plochého, maličký živý tvoreček v něm ještě nebyl rozpoznatelný, vždyť od početí uplynulo asi jen osm týdnů! Upřímně řečeno to sama teprve zjistila a potom... panebože... Hádk. Strašná hádk, kdy na sebe řvali jak šílení a ona odjela na večerní jógu, po níž došlo k přepadení.

Těsně před jejím odchodem z domu se vystupňovala jejich obvyklá konfrontační debata na téma její práce. Chtěla mu ten večer říct o svém těhotenství, ale držela jazyk za zuby, protože věděla, že tahle novina by jen znásobila jeho argumenty, aby přestala pracovat.

Psala totiž knihy o skutečných zločinech.

On to považoval za nebezpečné a často ji varoval, že usvědčený vrah může být propuštěn na podmínku nebo uprchnout nebo mít kamarády na svobodě a Kristi si podle něj svou práci kreslila na záda čím dál větší terč.

„Tihle lidi neuvažují racionálně,“ prohlašoval s planoucím pohledem a pevně semkl rty a zkřivil v obavě obličej. „Nemůžeš jim věřit bez ohledu na to, jak ‚dobře‘ se chovali ve vězení,“ přesvědčoval ji a naléval si do sklenky dvojitou skotskou. Bez ničeho. Své oblíbené pití.

„A mají své kumpány,“ pokračoval, napil se a namířil na ni dlouhý ukazováček. „Příbuzné. Lidi, kteří baží po pomstě a obrátí se proti komukoli, kdo se jim nelíbí nebo je podle jejich názoru využívá. Ty vyděláváš peníze tím, že píšeš o jejich přešlapech, zneužíváš bolesti jejich nejbližších. A jim z toho hrabe. Navíc mají přístup ke zbraním.“

„Jak zneužívám? Vrahy?“

„Ano, viděno jejich očima.“

„Ach jo, Jayi, přestaň s tím.“ Co je to za divnou poznámku o zneužívání vrahů? Myslel to vážně? Právě to se jí dost dotklo a také zatoužila po sklence. Ideálně červeného vína. To byl zase její uvolňovač stresu, ale toho posledního společného večera už

věděla o svém těhotenství, takže se na lahev jen podívala, ale nenalila si. A svou novinu mu neprozradila.

„Je to moje práce, Jayi,“ namítala. „A není to nebezpečné.“

„To nemůžeš vědět.“

„A ty zase nemůžeš vědět, jestli to *je* nebezpečné. Jsi normální paranoik.“

„Ano?“ Vytácel se víc a víc. Dopil whisky. „A co třeba Roy Calhoun, který psal o tom chicagském škrtiči? Skončil s oprátkou na krku oběšený ve vlastním domě. Houpal se nad výtiskem své knihy s vytrhanými stránkami.“

„To je ojedinělý případ.“

„A co Anne DeVille?“

„To byla nehoda,“ namítala Kristi a už opravdu hodně toužila po sklenici červeného.

„Jela sama na kánoi, našli ji utopenou – bez záchranné vesty – a kánoi na vodě dnem vzhůru.“

„Byla neopatrná.“

„Jako ty?“ pustil se hned do ní. „Už ti vyšlo dost knížek. Nemusíš psát další. Pochop, Kristi, s každou novou knížkou provokuješ někoho v temných stínech, protože profituješ z jeho bolesti, a navíc stavíš dotyčného i jeho rodinu do pomyslných světél reflektorů.“

„Myslela jsem, že vrahové reflektory milují. Myslela jsem, že jim dělá dobře, když si přehrávají své činy, že milují vzpomínky na utrpení svých obětí a že ujíždějí na tom, když se jim daří přechytračovat policii.“

„Někteří. Ale je to nebezpečné. Tihle lidi jsou schopní nevýslovně hrůzných činů.“

„Vím.“

„A kvůli tvé práci jsou slavní. Dostáváš je znovu do popředí zájmu.“

„Vyprávím jejich příběh, Jayi. O čem to tady mluvíš?“ obořila se na něj a zabředávala do sporu stále hlouběji. „Myslíš, že je glorifikuju? Vrahy? Násilníky?“

„Mohli by se ohrazovat proti tomu, že na nich profituješ.“

„Ty to pořád nechápeš, co?“ rozkřičela se. „Není to pro mě jenom práce. Je to moje povolání. Něco, co mě baví!“

„Najdi si jiné. Bezpečnější.“

„No jo, jasně. Dovedu si živě představit, jak bys vyskakoval ty, kdybych ti doporučila, ať si hledáš jinou kariéru.“

„Poslouchal bych tě,“ namítl a obrátil do sebe sklenku.

„Jo. A pak by sis stejně jel svou lajnu. Považuj tuhle debatu za ukončenou. Ano, vyslechla jsem tě.“ Popadla batůžek a jógovou podložku a vyřítla se ze dveří. „A teď si svou lajnu pojedu já.“

„Kristi, ne!“

„Co ne?“ ušklíbla se. „Nemám odcházet? Nemám psát své knihy? Nemám být člověkem, jakým chci být?“ Cítila, jak se v ní vzdouvá vztek a vybuchla: „Možná bych se měla vzdát Kristi Bentzové a spokojit se zkrátka s tím, že jsem jenom paní Jayová McKnightová.“

„Jak to, jenom?“ podivil se.

„No jo, považuješ to za bůhvíjakou čest?“ A pak to řekla. Slova, která ji pronásledovala od chvíle, kdy je na něj vychrlila. Když sáhla po klice, zamračila se a neskutečně jedovatě ucedila: „Nevím, proč jsem si tě vůbec brala!“

A pak vyšla ze dveří do noci.

Za necelé dvě hodiny jí Jay McKnight, muž, kterému adresovala svá nenávistná slova a její životní láska, umíral v náručí. Zmítala se teď pochybnostmi, jestli jí vůbec někdy věřil, že ho miluje celým svým srdcem.

Samozřejmě, že když jí krvácel v náručí, ujišťovala ho o své nehynoucí lásce, prosila, aby vydržel, aby žil, že před sebou mají ještě tolik společného času. Zmínila se o dítěti. O jejich dítěti. Ale slyšel ji vůbec? Do toho všeho křičela o pomoc, brečela a on měl co dělat, aby dýchal, možná ji nevnímal. Věděl tedy, že mu vyznává lásku? Že ho odjakživa milovala? A že se stane otcem?

Ach bože, teď si nadávala do tvrdohlavých pitomců. Jejich hádka byla nesmyslná. Hloupá. A nebyla první. Jay se nikdy

netajil tím, že považuje její práci za mimořádně nebezpečnou, a kolem toho se točila většina jejich sporů, po nichž velmi často nacházela útěchu v lahvi vína. Ano, hádali se, udobřovali, milovali a pro ni to obvykle končilo mírnou opilostí.

Oči se jí zalily slzami, které jí pak kanuly po tvářích, což pro ni bylo od osudného večera naprosto běžné. Doma si všimla Jayovy bundy přehozené přes opěradlo židle u jídelního stolu, kde ji vždycky odkládal. Jen zamrkala a odnesla ji do ložnice a sáhla po ramínku, aby ji pověsila do skříně.

Najednou se zarazila a ruka jí zaváhala nad tyčí v šatníku, kde viselo veškeré oblečení jejího manžela. Bunda totiž předtím v jídelně nebyla.

Věděla to s naprostou jistotou.

Nebo ne?

Její utýraná mysl si klopotně vybavovala onen den a týden předtím. Ten večer zůstal Jay doma, nechala ho samotného. Ano, bunda mohla být přehozená přes opěradlo židle jako vždycky. Dělal to naprosto běžně, bunda se stala součástí místnosti. Jenže po Jayově smrti už doma tak trochu uklízela. Ne nějak moc, na to neměla energii, ale byla si téměř jistá, že bundu do téhle skříně mezitím pověsila.

Nebo ne?

Najednou ji zamrazilo. Nevěděla to určitě. Zmocnil se jí neklid, až se jí zježily všechny chlupy.

Nikdo cizí tu nemohl být.

Vždycky zamykala a...

Pomalů se otáčela, rozhlížela se po ložnici a zadívala se na Jayův noční stolek na jeho straně postele. Manipuloval někdo s jeho věcmi? Neležely tam hodinky, ale ty měl na ruce. Ani telefon nebyl v nabíječce, protože i ten si onoho večera vzal. Stejně jako klíče, které jinak občas nechával na stolku pod lampičkou. Přemístila dálkové ovládání televize na svůj noční stolek a jinak všechno vypadalo normálně, až na...

Srdce jí málem vyskočilo z hrudi.

Kde je fotka, která vždycky stávala na nočním stolku – malá zarámovaná svatební momentka Kristi a Jaye, kde má Kristi závoj pořád ještě přehozený přes vlasy a on je ve fraku s rozvázaným motýlkem pověšeným kolem krku? Oba se smějí do objektivu a zjevně mají radost ze svého důležitého dne v okamžiku po obřadu, kdy už z nich opadlo všechno napětí. Byl to Jayův oblíbený snímek.

A teď je pryč.

Nevěřicně přešla pokoj na druhou stranu a podívala se na podlahu kolem nočního stolku. Chuchvalce prachu, které se tam vytvořily, ignorovala. Jinak ale pozorně zkoumala všechno, co by snad mohlo být na zemi.

Nic.

Ach, dobrý bože...

Třesoucími se prsty otevřela zásuvku.

Fotka ležela lícem dolů na jeho čtečce, propiskách, poznámkových blocích a bezdrátových sluchátkách. Jenže rámeček byl nakřivo, sklíčko prasklé a v jednom rohu odštípnuté. Jako by ho někdo upustil.

Nebo hodil na zem.

Přemýšlela o poslední hádce.

Vzteklá zlá slova se z ní tehdy vyřinula tak rychle a hrubě, měla v úmyslu ho záměrně ranit.

Je možné, že na ni byl Jay našťvaný do té míry, aby mrštil fotkou o zeď, nebo tak rozhozený, že ji zkrátka shodil – a pak co? Nacpal ji do šuplíku, když vztek trochu opadl?

Nebo snad do domu vnikl někdo jiný a dostal se až do ložnice? Najednou jí útroby zmrazil ledový strach. Musela ho silou vůle překonat. Ještě jednou se pomalu otáčela kolem své osy jako soška tanečnice na hrací skříňce, když už se pružina uvolnila a zastavovala. Pozorně si prohlížela každý centimetr místnosti, aby jí nic neuniklo. Nervy pracovaly. Připadalo jí, jako by pokoj někdo znesvětil, což ji děsilo, a hlavně se jí postupně zmocňoval vztek. Ano, opravdový vztek.

Kdo by si dovolil vloupat se do jejího domu a přebírat Jayovy věci? Co by to muselo být za...

„Klid, Kris. Mysli. Nemůžeš dokázat, že tu někdo byl. Najdi důkaz!“

„Krucinál, copak ho nehledám?!“ pronesla najednou.

Uslyšela svůj hlas a spatřila svůj odraz ve vysokém zrcadle opřeném v jednom koutě. Jen zalapala po dechu. Byla propadlá, hubenější než obvykle, veškerá jiskra z ní vyprchala. Vlasý měla zacuchané a nemohla si vzpomenout, kdy si je naposledy česala. Pořád křečovitě svírala Jayovu bundu, až jí zbělely klouby a držela ji zaťatými prsty za límec.

Nabádala se ke klidu. Hlavně nezačít vyšilovat. Uvažovat racionálně.

Jenže se v ní bouřily emoce, nebo se spíš trhaly na cáry, ve spáncích jí tepal vztek a útroby se jí svíraly strachem a zuřivostí.

„Vzpamatuj se, Kris. To zvládneš.“

Pomalou prsty uvolňovala, až hodila bundu na postel. Pak procházela dům a kontrolovala dveře i okna, pořádně prohlížela každý pokoj, ale nic dalšího, co by ji zneklidnilo, už nenašla.

Zatím.

Ještě ji čekají hodiny, dny a týdny. Musí najít nějaký zdroj vnitřní síly. Nakonec se přesvědčila, že je opravdu všechno na svém místě. Pověsila tu zatracenou bundu v ložnici do skříně, pak stáhla žaluzie a přes ně ještě závěsy. Konečně se přinutila posadit na obrovskou pohovku. Třela si rameno a vzpomínala, jak jí ošetřující lékař s vševědoucím úsměvem sděloval, že se rána „hezky hojí“ a znovu si vyslechla, jaké měla štěstí, že vyvázla jen s lehkým zraněním.

„No jo, jasně,“ bručela si pro sebe. Nicméně pravdou zůstávalo, že bolest hlavy po otřesu mozku už dávno přešla a teď dokázala kroutit celou paží, zvedat ji nad hlavu, a dokonce bez větší bolesti i uchopit drobné předměty. „Jsem holt klikař,“ připomínala si.

Popadla dálkové ovládání a pustila si televizi. Podívala se na místní zpravodajství, ale Jayova vražda, k níž došlo před

čtrnácti dny, se v něm už nevyskytovala. Pořád si připadala trochu jako na jehlách, zvedla se z pohovky a došla do kuchyně, kde na ni čekala neotevřená lahev merlotu.

Stála tam už dva týdny. Což je polovina měsíce.

Pocítila potřebu se napít, měla v sobě očekávání příjemného pocitu opojení a následné uvolnění, pohodu, teplo. Stačí jen jedna sklenička. Nebo dvě.

Zaváhala nejen kvůli životu, který v sobě nosila, ale také si vzpomněla, jak se s alkoholismem potýkal Rick Bentz, její otec, i když tedy ne biologický.

„Stejně je to fuk,“ řekla si při pomyšlení na jejich pouto, protože žila v rodině, která by se ani vzdáleně nedala označit jako tradiční. Ricka považovala za otce a hotovo, on se k ní jako otec choval a to stačilo. Nezacházela do temných vod záhady svého početí. Najednou si položila ruku na břicho. Ani toto dítě nebude znát svého otce, což bylo samo o sobě smutné.

Chvilku se hrabala v zásuvce, našla vývrtku a otevřela si konečně lahev svého oblíbeného červeného. Jen vytáhla špunt, ucítila vůni vína a vzpomněla si na spousty nocí, kdy si otevřeli lahvinku s Jayem.

Teď je z ní vdova.

Oprava: těhotná vdova.

Zvedla si hrdlo lahve k nosu, aby si mohla lépe přičichnout, vzápětí přistoupila ke dřezu a začala její obsah vylévat. Sledovala víno barvy tolik podobné barvě krve, jak stéká do otvoru a zurčí v odpadu. Vzpomínala na všechnu tu krev oné noci. Svou. Jayovu. Smísily se, a to jen kvůli náhodnému přepadení.

Alespoň ho za náhodné považovala.

Najednou jí mozkem prolétlo Jayovo varování: *Tihle lidi jsou schopní nevýslovně hrůzných činů.*

Ta myšlenka ji najednou zarazila. Předpokládala, že útok na ni byl naprosto náhodný a přepadl ji někdo, kdo ji chtěl okrást nebo jí nějak ublížit, ale rozhodně jen proto, že ten večer šla po ulici sama.

Co když se však plete?

Třeba si ji vytipoval.

Policie si nebyla jistá.

A ona taky ne. Jenže na tom nezáleželo. Ať už tehdy mával nožem kdokoli, připravil Jaye o život. Kris v duchu přísahala, že toho zkurveného úchyla najde a přitluče ho na kříž. Dny toho hajzla jsou sečteny.

Spravedlnosti bude učiněno zadost.

A zároveň si prožije sladkou chuť pomsty.

3. KAPITOLA

„Bude to jen chvílička,“ řekl Montoya, když v hustém provozu projel všemi pruhy a zaparkoval služebním autem v zakázané zóně vyznačené barvou, která se pomalu odlupovala z obrubníku. Ranní opar už prosvětlovalo říjnové slunce, slabými paprsky pronikalo i jejich špinavým čelním sklem, takže ohřívalo vnitřek vozu.

Bentz ukázal na značku. „Parkuješ v nákladové zóně.“

„Je to jediné volné místo,“ namítl Montoya a usmál se bělostnými zuby. „To je v pohodě, Bentzi. Jsme poldové, nezapomínej.“

Bentz se s ním nehádal.

„Pokud někdo bude mít kecy, vybal na něho svou verzi Drsného Harryho a vytas placku, ne, vole? Pořád přece trénuješ. Párkrát týdně si bouchneš do pytle, nemám pravdu?“

„Jo, máš.“ Bentz si třel rameno. Trochu ho bolelo, protože se ráno vrhl na boxerský pytel moc agresivně.

„Fajn. Jsem hned zpátky.“ A v tu ránu byl venku z auta a klusal ke dveřím pekařství, kde prodávali neworleanské beignetky v cukru, a ve výloze měli hezky srovnané nejrůznější druhy sladkého pečiva na stupňovitých políčkách.

Bentz sledoval, jak Montoya otevřel dveře, zaváhal a podržel je ženě vycházející ven. Tlačila před sebou kočárek s dvojčaty,

zjevně holčičkami, oblečenými v růžové, s černými kudrnatými copánky.

Pak zmizel uvnitř.

Co šel koupit? Donuty? Beignetky? Nebo jiné pečivo?

Co si Montoya kruci myslí? Bentz se podíval na hodinky. Čtvrt na dvanáct. Na kávovou pauzičku trochu pozdě a na oběd zase brzo. Bentz bubnoval prsty o okraj okýnka služebního auta a silně si uvědomoval, jak čas běží, uniká jim minutu po minutě. A v těch uplývajících vteřinách pociťoval nervozitu, že nedělá nic pořádného, když se kdesi ve stínech pořád skrývá vrah jeho zetě.

Co asi podniká?

Plánuje další přepadení jeho dcery?

Nebo už má v hledáčku někoho dalšího?

Útočí náhodně?

Nebo si Kristi, případně Jaye vytipoval?

A pokud ano, proč? Ta otázka se mu přímo vypálila do mysli a nekonečně ho zneklidňovala. Proč? Proč? Proč?

Zakručelo mu v břiše a pálily ho oči.

Několik dní nespál – od Jayovy brutální vraždy. Kristi se vyjádřila v tom smyslu, že jí Jay jednoznačně zachránil život, protože zasáhl do útoku a posléze se sám stal obětí. První ránu do hrudi by patrně přežil, krátká čepel mu v podstatě jen škrábla plíci. Jenže druhá rána do stehna vedená napříč, mu přetřela tepnu a stála ho život. Tuto příšernou scénu mu také vylicila Kristi, když popisovala brutální přepadení a místo činu prosáklé deštěm a krví.

Jenže pokud měla pravdu, pak si ji vrah vytipoval. A zase mu v hlavě vyvstávaly otázky: Vybral si ji náhodně? Byla ve špatné chvíli na špatném místě? Nebo ji snad sledoval? Pronásledoval ji? Čekal tam na ni?

Byl tak zabraný do úvah, že si ani nevšiml Montoyova návratu. Dveře u řidiče se otevřely a jeho parták se posadil za volant. Podával mu přitom papírový kelímek s kávou. „Tumáš.“ Vůně čerstvého nápoje se příjemně linula vnitřkem auta.

„Co je to?“

„Trojité espresso.“ Montoya se na něj podíval a na palubní desku ještě hodil papírový pytlík. „Potřebuješ to. Vypadáš děsně.“

„Dík.“

„Myslím to vážně.“ Zařadil rychlost a s pohledem upřeným do zpětného zrcátka dupl na plyn a vyjel do hustého provozu.

„Kdys vůbec naposledy spal?“

„Je to už nějakou dobu.“

„Můžeš být přesnější?“

„Každou noc se mi podaří prospat pár hodin.“

Montoya po něm vrhl nevěřící pohled, ale nechtěl se hádat a usvědčovat ho ze lži, a tak jen dodal: „No, víš, nikomu nepři-
nese nic dobrého, když se ploužíš po světě, jako bys vážil dvě tuny.“ Bentz chtěl něco namítat, ale Montoya zavrtěl hlavou. „Še-
tři dechem. Nechci to slyšet. Žádné výmluvy. Vím, že tvou holku
málem zabili. Vím, že to tvůj zeťák nepřežil a vím, že je to všech-
no strašně osobní. Teď nemyslíš na nic jiného, než jak toho chla-
pa dostat, aby nezaútočil znovu. Pořád si v hlavě přemíláš ,co
kdyby‘. Co kdyby tam v tu chvíli Jay nepřišel? Co kdyby Kristi
odešla trošku dřív? A dovádíš sám sebe k šílenství, jak se snažíš
zjistit, kdo to udělal a proč. Mně je to jasné. Taký mám děcko.
Cítil bych to stejně. Ale opakuju ti, kámo: Neuvažuješ jasně.“

„Je to všechno, mami?“ zeptal se Bentz s hodně velkou dáv-
kou sarkasmu.

„Ach bože... Tohle si laskavě odpust.“ Montoya přidal plyn,
protože na semaforu naskočila oranžová. „A odpovídám: Ne,
není to všechno. Ještě jsi nic nevyslovil nahlas, ale vím, že si my-
slíš, že v tom má prsty Otec John.“

Bentz vyhlédl z okýnka spolujezdce. Cítil, že zatíná zuby tak
křečovitě, až ho bolí čelist. Montoya uhodil hřebíček na hlavičku.
„Otec John“ byla samozřejmě přezdívka sériového vraha, který
se před lety plížil neworleanskými ulicemi, muže, jemuž také
přezdívali „Růžencový vrah“. Tenhle šílenec používal ke škrcení
svých obětí nabroušené korálky růžence. Bentz si myslel, že toho
hajzla zabil už před lety hluboko v bažinách.

Jenže se mýlil.

A teď se hrůza a děs z falešného kněze, který před dávnými časy terorizoval město, zase vrátil. A krom strachu navíc měli i mrtvou prostitutku. Jeho poslední obětí byla Teri Marie Gainessová přezdívaná Tiffany Elite, nešťastnice, která uvízla v osidlech Otce Johna a skončila uškrcená. Měla stejná zranění, specifické ranky kolem krku, řadu drobných řezů jako od kuliček růžence, které vídal na předchozích obětech toho cvoka. V dívčině bytě se také našla stodolarová bankovka se začerněnými očima Bena Franklina.

Což byl přímo podpis Otce Johna.

Stopa, která měla Bentzovi dát najevo, že se mu vrah posmívá, a nakonec mu nedala spát.

Teď se „Růžencový vrah“ vrátil, ale jako duch, který Bentzovi pořád unikal, zmizel a znovu se vynořil jako jeho soukromá bílá velryba.

Anebo, jakkoli se to jevilo nepravděpodobné, mohl být vrah, který vystavil Tiffanyino tělo naprosto dokonale přesně jako Otec John, jeho následovník. Zjevně si nastudoval metody svého předchůdce do posledního detailu.

A Bentzovi pořád nešlo z hlavy, jestli si právě tenhle zabiják nevybral jeho dceru jako další oběť.

Kristi naštěstí nezemřela, ale měla doživotní zranění. Když ne fyzické, tak rozhodně pořádné šrámy na duši.

„Bože můj.“ Zoufale si prohrábl vlasy.

Pokaždé, když Kristi viděl, se mu svíralo srdce. Jistě, vždycky před ním nasadila statečný výraz, ale on ho uměl prokouknout. Únava z ní přímo čísel, byť ji na tváři zastírala silnou vrstvou make-upu. Všiml, si, jak je celá propadlá a popelavá, má kruhy pod očima a strhaný výraz.

Vždycky totiž bývala energická a živá – v období dospívání přímo výbušná, takže se jí říkalo „prskavka“ nebo „dělobuch“ – a jako mladá žena pak lehkomyšlně odvážná a tvrdohlavá. Teď vypadala jako skořápka svého původního já.

Měl své podezření. Kristi sice tvrdě odmítala, že by prožívala pocit provinilosti přeživšího, ale on to z ní jasně vycítil. Sám byl tímhle hrozným trápením stížen na dlouhá léta, kdykoli si vzpomněl na svou první ženu Jennifer, Kristinu matku. Jen na ni teď pomyslel, bolestně přimhouřil oči. Byla tak nádherná. A marnivá. Nenapravitelná lhářka. Co ta si navymýšlela... Zarážil se. Nechtěl svým myšlenkám dovolit, aby se vydávaly touhle temnou spletitou cestičkou. Silou vůle změnil směr svých úvah a přemýšlel o současnosti a o prostém faktu, že někdo málem připravil Kristi o život, ale nepodařilo se mu to, nicméně z ní udělal vdovu.

Zaťal pěsti.

Ten úchyl za to zaplatí! Hajzl jeden!

Bentz se o to postará.

Znovu se mu sevřel žaludek a cítil, jak se v něm vzdouvá vztek. A krom toho také vnitřní výčitka, jak je neschopný, že nedokázal polapit Otce Johna, který se teď zase plíží ulicemi města. Buď on osobně, nebo jeho napodobitel.

Montoya jeho myšlenky rázně přerušil. „V tom pytlíku máš beignetky. Některé neochucené, pár jablečných a pár čokoládových. Posluž si. Pořádná dávka cukru ti neuškodí.“

Bentz upil kávy. Škoda, že to není bourbon. Beignetky si nedal. Už teď se mu káva míchala v žaludku s nepříjemnými kyselinami a usoudil, že smažené beignetky by mu neudělaly dobře. „Díky.“

„Nemáš zač.“ Montoya dupl na brzdy, protože mu přímo před autem udělal myšku šílený cyklista. „Idiot!“ zabručel polohlasem, když bicykl prudce odbočil do vedlejší ulice. „Měl bych mu dát pokutu.“

Pak se zhluboka nadechl a protentokrát provinilce nezačal pronásledovat. Montoya byl pořádně horká hlava a fungoval na adrenalinu a testosteronu, ale od chvíle, co se stal otcem, se trochu uklidnil. Svíral křečovitě volant, znovu po partákovi střelil pohledem a bez okolků se vrátil ke svému původnímu tématu.

„Chci jen říct, aby ses o sebe trochu staral, jasný? Pak se můžeš řádně postarat i o případ.“

Montoya má pravdu, uznával v duchu Bentz a nebyl z toho nadšený. Skutečně se celé dny nevyspal, krom několika příležitostných zdřímnutí. V noci jeho obavy bobtnaly a mařily veškeré šance na usnutí. Ačkoli rozumově chápal, že vražedný útok nebyla jeho chyba, nemohl si pomoci, aby neměl v hloubi duše bolestné výčitky svědomí, jako neustálé bodání špendlíčkem, které mu opakovalo, že je za to do jisté míry odpovědný, protože je na něm, aby chránil svou rodinu.

Znovu upil kávy. „Zpráva obdržena.“

„Vážně? Takže se zařídíš podle mé rady?“ Montoyovy rty se v obličejí krášeném bradkou zkřivily, a když přejížděl z pruhu do pruhu, tmavé oči mu jen blýskaly.

„Možná.“

„A možná taky ne.“ Montoya nosil jako náušníci blyštivý kamínek a ten se leskl v chabém slunečním světle, které se dralo předním sklem. „Proč prosím tebe nerozumíš pojmu ‚náhodný útok‘?“

„Nevěřím tomu,“ připustil Bentz. „Hlavně pokud je zamýšlenou obětí dcera policajta a druhá, skutečná oběť, u policie pracuje.“ Zavrtěl hlavou. „To není náhoda.“

„Tak to dokaž. A když už budeš u toho...“ Montoya znovu Bentze zpražil přísným pohledem. „Tak se už kur... sakra vyspi!“ Zamračil se. „Do prdele.“ Znechuceně si odfoukl. „Abby se mě snaží odnaučit mluvit sprostě. Chápeš, kvůli synovi. Ben je sice ještě moc malý, takže nerozumí, ale...“ Pokrčil rameny. „Kdo ví, co všechno pochytil?“

„Já tě chápu.“

„Vážně? I tu sebekéci? Doufám, že jo.“

„Pracuju na tom,“ ujistil parťáka Bentz, když už parkovali.

„Tak na tom prokristapána zapracuj trochu víc, buď tak hodný.“

Montoya hodil tenisákem přes celou délku zadního dvorku, dlouhého a úzkého, který se táhl za jejich starým tradičním neworleanským domkem stejného půdorysu. Na jihu se těmito typickým stavením říkalo „brokovnicové“, protože byly úzké a měly všechny pokoje průchozí směrem na zadní dvorek, takže by náboj z brokovnice vystřelený ze vstupních dveří čistě proletěl až na zahrádku za domem. Už jim byl trochu malý, Abby pořád mluvila o stěhování do většího, protože zřejmě uvažovala o dalším dítěti. „Moc ráda bych měla holčičku,“ řekla mu dnes ráno v posteli. „Nebo dalšího kluka. Benjamin bude potřebovat sourozence.“

Montoya o tom tak přesvědčený nebyl. Alespoň prozatím. Podle jeho názoru byl Ben ještě strašně malý, aby něco měl z bratříčka nebo sestřičky, i kdyby sourozenec přišel až za rok.

A svět, ve kterém žili, byl krutý.

Klimatické změny, sociální nepokoje, nedávná epidemie té divné chřipky, přelidněnost, války po celém světě.

Je moudré přivést na planetu další dítě? Byl toho názoru, že jim Ben prozatím rozhodně stačí.

Jejich hnědý labrador Hershey už docela stárnul, ale pořád běhal za míčkem a poskakoval po neudržovaném trávníku, aby aport chytil i v šeru nadcházejícího večera a přinesl mu ho. Čumák mu už začínal šedivět a strávil hodně času poleháváním na sluníčku na zadní verandě.

„Přines!“ zavolal na psa, který číchal v trávě. „Určitě ho najdeš.“ Tenisák zůstal u zadního plotu mezi myrtou a Benjamínovou plastovou trojkolkou. „No vidíš! Už ho máš! A teď přines!“ Hershey s tenisákem v tlamě hopkal zpátky. „Hodný.“ Montoya podrbl psa za ušima a zamířil do domu provoněného slaninou, cibulkou a rajčatovou omáčkou od večere. Před koupelnou málem vrazil do Abby, která držela na boku Bena zabaleného do osušky. „Ahoj, chlape!“ Lehce načechl synovy vlhké vlásky a odměnou mu byl široký úsměv odhalující dva spodní zuby, které se mu klubaly z dásní. Ten úsměv vzal Montoyu za srdce.

Benjamin cosi nesrozumitelně zabroukal.

„Slyšelas?“ zajásal Montoya. „Myslím, že řekl ,tá-ta'. Jasně jak facka.“

„To určitě,“ smála se Abby. Montoya pořád její smích upřímně miloval. „No jo, tak teda ,tá-ta', když to tvrdíš. Hele, a co kdybys ho oblékl do pyžamka a poprosil ho, aby artikuloval trochu zřetelněji, oukej?“ Podala Montoyovi synka do náruče. „Aspoň budu mít čas uklidit koupelnu, kde řádl hurikán Benjamin.“

„Jasně.“ Montoya mrkl na ženu a odnesl Bena do dětského pokoje, maličké místnůstky za jejich ložnicí. Další postýlka by se tam rozhodně nevešla, bez ohledu na to, co tvrdila Abby. Položil malého na přebalovací pult a pak s ním trošku bojoval, aby mu dokázal dát plenku a pyžamko, protože Ben v jednom kuse mával ručičkami a kopal.

„Ty jsi teda pídalka, člověče,“ vyčítal Montoya synovi, když ho konečně přesvědčil, aby prostrčil hlavu horním dílem pyžamka.

Malý se zasmál, jako by mu rozuměl.

Montoya ho zvedl a popadl i osušku, aby ji pověsil na háček u dveří. Přitom mu v kapse zavibroval mobil.

Málem ho nezvedl, ale pak si to rozmyslel a posadil Bena do ohrádky v obýváku.

Na displeji viděl, že volající má skryté číslo.

„Haló?“ promluvil do telefonu a mezitím kutálel míček k synkovi v ohrádce.

„Brácha?“

Montoyovi se sevřel žaludek. „Cruzi?“ vydechl, protože poznal hlas, který déle než rok neslyšel.

„Jo, jsem to já,“ zašeptal bratr a těžce oddechoval, jako by běžel.

„Cruzi, kde sakra jsi?“ Montoya si nemohl vzpomenout, kdy mu Cruz naposledy zavolal. Možná když měl loni narozeniny? Nebo předloni? Cruz byl vždycky samotář a divoch a někdy se mu přezdívalo „černá ovce rodiny“.

„Poslyš, teď nezáleží na tom, kde jsem,“ odpověděl Cruz a pořád zvláštěně šeptal, jako by se bál, že ho uslyší někdo jiný než jeho bratr. „Mám totiž průser. Kurevskej průser, brácho.“

Montoya cítil, jak mu tuhnou svaly na šíji. „Cože?“

„Teď ti to nemůžu vysvětlovat, ale chci, abys věděl, že mířím k tobě.“

„Proč?“ To bylo zlé.

„Protože potřebuju tvou pomoc. A nesmíš to nikomu prasknout, jasný? Nikomu z rodiny a už vůbec ne Abby. Ani parťákov. Kapíruješ?“

Do prdele... „To myslíš váž–?“

„Jako vážně? Na to se chceš zeptat?“ promluvil Cruz zvláštěně přiškrceně, ale útočně a Montoya si ho dovedl úplně živě představit, jak se mu objevuje tik poblíž spánku. „To si piš, do prdele, že to myslím vážně. Nedělám žádný fóry, jasný?“ Dlouze a rozechvěle se nadechl. „Panenko Maria, myslím... ne, vlastně vím, že mě... zašijou za vraždu.“

„Cože?“ ptal se ho nevěřicně Reuben. No jasně, Cruz se už nejednou dostal do křížku se zákonem, ale vražda? Nikdy. „Za vraždu?“ opakoval. „O čem to mluvíš? Kdo je mrtvý?“

Odpovědi se nedočkal.

Telefon už byl hluchý.

4. KAPITOLA

Bentz zahlédl měsíc, ještě ne v dokonalém úplňku, ale jako by visel vysoko nad městem. Zaklapl žaluzie a podíval se na hodinky. Bylo po půlnoci. Prokrčpal si ztuhlý krk a pohlédl na hromadu papírů na stole a rozzářenou obrazovku notebooku. Prošel krátkou chodbičkou do ložnice. Olivia už zhasla lampičku na nočním stolku a ležela na své straně postele. Napadlo ho, že asi spí, ale pak slyšel, jak zašeptala: „Vzdej to, Ricku. Dnes nemusíš být superhrdina. Pojď si lehnout.“

Kéž by to bylo tak jednoduché. „Za chvíli.“

Povzdechla si, když přivíral dveře. Nechal je pootevřené na malou skulinku. Ještě přešel chodbu a nakoukl do Ginnyina pokojíčku.

Měsíc svítil přes žaluzie, takže pokoj vypadal pruhovaný, a jemu to připomnělo mříže ve vězeňské cele. Hned tu představu zahnal.

Dcera ležela stočená do klubíčka v nohách postýlky, světlé pružné kudrny měla rozhozené na prostěradle. Tiše našlapoval, vyhnul se několika panenčkám, kostičkám a omalovánkám, přešel k posteli, zvedl Ginny a políbil ji na hladké čelo. Pootevřela rtíky a zamrkala, na chvíli otevřela oči, zamžikala řasami a znovu si povzdechla.

„Miluju tě,“ zašeptal, vrátil ji do postýlky a sledoval, jak se znovu uvelebila a usnula. „Dobrou noc, zlatíčko,“ řekl potichu a z té její nevinnosti ho málem rozbolelo srdce.

Jak se všechno změnilo, když předčasně skončil jeden lidský život. Zaťal zuby při pomyslení na starší dceru, dospělou ženu, která ovládala jak bojová umění, tak svou vlastní mysl. On sám se postaral, aby Kristi uměla používat střelné zbraně, ale nikdy nedokázal zkotřit její nebojácnost. Byla tak odvážná, až to hráničilo s nezodpovědností.

A tahle... Sevřelo se mu srdce a pořádně sklopil žaluzie. Pokojík zůstal temný, svítila jen noční lampička s vílami. Nechal i její dveře trochu pootevřeně a znovu se vrátil do pracovny. Ještě se stavil pro občerstvení v kuchyni, v ledničce ale nenašel ani jedno pivo.

Taky dobře, připomněl si, usadil se do pracovního křesla a slyšel, jak zaprotestovalo pod jeho vahou.

Procházel si poznámky k případu vraždy Jaye McKnighta, ale nic nového nevyšťoural. Jeho zeť byl pobodán na hrudi ostrou krátkou čepelí a pak utrpěl sečnou ránu do stehna vedenou tak, že nakonec vykrvácel ze stehenní tepny. Pouliční kamery toho večera sice útočníka zachytily, ale jen nezřetelně, takže muž – tedy mohla to být i žena – nebyl k poznání. Měl na sobě černé pončo, přes hlavu lyžařskou kuklu a k tomu ještě tmavé brýle. Se zrcadlovými skly. V noci, navíc za hustého deště.

Bentz přimhouřil oči.

Na záběrech kamer nebylo po kněžském kolárku ani stopy a těch pár svědků, které policie vypátrala, si všimlo pouze běžící tmavé postavy. Ničeho jiného.

Bentz upřel pohled na záběr z kamery umístěné u zastavárny nedaleko od místa přepadení. Byla to asi nejzřetelnější provizorní fotografie muže v ponču, ale i tak byla zrnitá, černobílá, pořízená přes dešťovou clonu, takže se rozostřily veškeré rysy, které snad mohly být vidět.

Znovu se opřel, zakroužil hlavou, slyšel, jak mu několikrát luplo za krkem.

Kristi trvala na tom, že šlo o náhodný útok nějakého cvoka, ale Bentz pochyboval. Je možné, že cílem byla ona? Připustila, že večerní kurzy jógy patřily do jejího pravidelného týdenního rozvrhu. A Jay? Prostě ji šel hledat. Nevěděla přesně proč, jen se prý pohádali a on si to u ní chtěl asi všechno vyžehlit. Rozházené růže, tucet rudých květů, tuto verzi potvrzovalo.

A co když byla cílem Kristi? A tudíž nešlo o náhodný útok?

Při tom pomyšlení tuhla Bentzovi krev v žilách.

Kdo by jí chtěl ublížit?

Pravděpodobně nějaký mizera, jehož životní příběh popsala v jedné ze svých knih. Vždycky ji fascinovaly skutečné zločiny a strávila celé hodiny, dny, týdny i roky sháněním informací a pak popisovala vnitřní muka vrahů a jejich obětí. Mohla zkřížit cestu nějakému psychopatovi, kterému se nezamlouvalo, jak ho vykreslila, nebo maniakovi, který se zaměřil na pohlednou ženu zaujatou jeho osobou?

Udělal si poznámku, aby sestavil seznam jejich nepřátel, počínaje těžkými zločinci, o nichž psala ve svých knihách. Ještě si připomněl, aby proklepl i jejich rodiny. Sourozenci, rodiče i děti obviněného často brali jako urážku, že se jejich životy stávají předmětem studia nebo spíš to viděli tak, že je Kristi rozkousovala pro svůj osobní prospěch a zneužila je. Zvedl zrak k policice nad oknem, kde si hrdě vystavoval podepsané výtisky jejich knih. Ačkoli si dělal starosti ohledně volby žánru, jemuž se věnovala, i toho, jak blízce si ji spojovali s odsouzenými vrahy, byl hrdý na její úspěchy. Teď přelétl pohledem hřbety knih a přitom vzpomínal na ty lidské zrůdy, které představila světu. Některé z nich on sám pomáhal dostat za mříže. Byl mezi nimi třeba takzvaný „Vyvolený“, vrah, který si sám dal nepřiliš skromnou přezdívku, nebo lékař Hamilton Cooke, vrah vlastní ženy. Bentz Cookea dostal a ten hajzl byl soudem shledán vinným. Kristi o obou případech psala. Zrovna nedávno se začal Cookeův případ přezkoumávat, což Bentzovi dělalo velké starosti. Chirurg byl totiž chladnokrevný vrah a Bentz to věděl i dokázal.

Samozřejmě byli i další, například Ned Zavala zvaný „Řezník z močálů“ nebo Mandel Jarvis, bývalý profi hráč amerického fotbalu, který „náhodou“ zabil svou ženu a obviňoval Bentze, že ho dostal do vězení neprávem.

A to byl pořád jen hodně zběžný výčet.

Popravdě řečeno existovalo dalších minimálně deset vrahů, které Bentz poslal za mříže, a kteří už byli na svobodě.

Pokud nešlo o něco osobnějšího.

Kousal si vnitřní stranu rtu. Usilovně přemýšlel.

Co když pláče na špatném hrobě?

A možná – ale opravdu jen možná – se vrátil Otec John. Upřel pohled na hřbet Kristiny knihy *Růžencový vrah* a ucítil, jak se mu v žaludku stahuje uzel.

Potřeboval seznam témat jejích knih a také dalších nepřátel, které mohla v životě mít.

A totéž platilo pro jejího manžela. Bentz si vybavoval, že Jay uměl zlomit ženám srdce, a dokonce opustil svou předchozí snoubenku. To vše samozřejmě před mnoha lety, ale koneckonců jak zní to staré pořekadlo? „Pomsta nejvíc chutná zastudena,“ nebo tak nějak.

Nicméně to nemohl opomenout.

Nemohl opomenout žádného podezřelého.

Listoval svým zápisníkem a udělal si na čistý list pár poznámek. Znovu uvažoval o vrazích, kteří by mohli mít souvislost s jeho osobou, tedy které dostal za katr, a teď už byli venku. Měli na něj spadeno. Je možné, že by vrahem mohl být některý s těch magorů? Všichni vždycky přísahali, že Bentz zaplatí za to, že je zatkl a usvědčil.

Znovu se zahleděl na hřbety Kristiných knih. Poměrně dost z nich posloužilo jako námět televizních filmů a navíc souvisely s jeho vyšetřováním. Což bylo přirozené. I Kristin život byl několikrát v ohrožení.

Bentz zaskřípal zuby a znovu ucítil pálení v útrokách, jen co mu prolétlo hlavou, kolikrát už myslel, že ji ztratil, kolikrát žena

jejího věku, mladá, zdravá a ve formě, stála tváří v tvář smrti, aby nakonec unikla jen o vlasek.

Jenže zubatá s kosou se vyznačovala zejména odhodlaností. A trpělivostí. Protože nakonec vždycky vyhraje.

Dívám se do zrcadla na svou ránu.

Od oka k bradě se mi táhne rudá jizva, za kterou můžu děkovat Kristi Bentzové. Rána je otevřená a krvavá, ale zahojí se. Mám štěstí, že oko vydrželo. Nekleslo mi ani víčko. A já vím, jak ošetřovat rány. Znáám triky, jak uspíšit hojení a minimalizovat jizvu. Marnivost je sice hřích, ale nemůžu si pomoci, pyšním se svým vzhledem – ano, vím, to je další hřích. Přidávám ho na seznam. Pravdou je, že obvykle strávím víc času v posilovně než na modlitbách.

Budu to muset změnit, pomyslím si, když uchopím svou oblíbenou zbraň, dokonale tvarovaný nožík, a brousím ho. *Skříp!* Čepel přejede po tvrdém povrchu. *Skříp! Skříp!* Čím dál rychleji, čepel skřípe o brousek, dokud není ostrá jako břitva. *Skříp!*

Dokonalost sama.

Myslím na to tenké smrtící ostří a přemítám o noci, kdy bylo naposledy použito.

Na Jaye McKnighta.

Tehdy po přepadení Kristi Bentzové se mi podařilo uniknout, ale policie má nejrůznější vymoženosti, jak mě najít – kamery, počítačové vybavení, nekonečné množství ozbrojených mužů, rychlá auta, helikoptéry i psy. Pomocí toho všeho mě můžou zatknout a uvěznit.

Prozatím unikám.

Není možné jít do nemocnice na šití. Nemůžu použít první pomoc, úrazovku, ba ani koupit nutné pomůcky na scelení rány ve zdravotnických potřebách nebo potřebách pro veterináře. Víím však, jak si poradit. V tomto ohledu mi pomohla americká vláda. Při službě v armádě jsem byl u lapiduchů. Učil jsem se, získával praxi. A k ošetření tenké řezné rány na své tváři dokážu

využít všech znalostí a dovedností. Kouskem chirurgické náplasti a tkáňového lepidla pro zvířata jsem k sobě přitiskl oba konce rány. Od té chvíle jsem si ránu pečlivě ošetřoval, masíroval, pomáhal si vitamínem E, jako bych byl v pooperační péči po plastické operaci. Nikde jsem se neobjevoval – to jsem si pojistil předem. Pro zvědavce jsem použil výmluvu, že jedu na výlet mimo město. Také jsem se vyhýbal přímému slunci a postupně se zotavoval, zůstával jsem doma, dokonce jsem se vzdal i svého pravidelného posilování.

A modlil jsem se.

Ach, jak jsem se urputně modlil! Neustále jsem vysílal k Bohu prosby o uzdravení.

Prosil jsem Boha, ať vede mé kroky.

Prosil jsem Ho, ať mi dá znamení.

Doufal jsem v usmíření, odčinění, pokání.

Teď jsem se – nikoli poprvé – pokřičoval a zašeptal: „Ve jménu Otce, i Syna i Ducha Svatého. Amen.“

Od chvíle, co jsem připravil o život Jaye McKnighta, uplynul víc než týden a já jsem si tu scénu v duchu přehrál snad tisíckrát. McKnightova smrt nebyla součástí plánu. Nikdy předtím totiž té mrše nevstoupil do cesty k autu z jógy vůbec nikdo, ani její manžel. A to chodila cvičit třikrát týdně! Všechno vím přesně, dlouho jsem ji sledoval, abych se ujistil, že se neodchyluje od svých zvyklostí.

Proč za ní té konkrétní noci McKnight vůbec přišel?

Vytušil něco?

Nakonec to vyhodnotím zkrátka jako smůlu a jemně si vtírám do jizvy hojivou masť, pak si otřu prsty a přejdu z maličké koupelny do obývacího prostoru svého bytu v rekonstruované kočárové stodole v zadní části zahrady. Příjezdovou cestu vidí jediná sousedka, křehká stará babka, která bydlí za živým plotem. Je hustý, ale přece jen se v zelené zvěti větviček a listů vyskytuje pár děr a už několikrát jsem ji přistihl, jak ke mně při práci na zahradě nakukuje. Poslední dobou našťěstí nakukovat

nemůže. Od té mrtvičky, tak příhodné, protože ji pak museli odvézt do domova s pečovatelskou službou, kde se uzdravuje a rehabilituje. Snad se „domů“ nikdy nevrátí.

Což by bylo skvělé, protože před tím šťastným nepatrným krácením do mozku byla Bessie Cawthorneová už trošičku moc vlezlá. Někdy ta stará čarodějnice na zahradě něco zastříhovala nebo sekala a přitom na mě volala, jak se mám, na což jsem vždycky odpovídal „dobře“ nebo „moc práce“ nebo tak nějak. Občas jsem ji přistihl, jak nakukuje mezi žaluziemi, hlavně když jsem odjížděl pozdě v noci. To se pak nedokázala ubránit zvědavosti, a když mě příště potkala, hned se vyptávala, co jsem dělal, kam jsem jel a tak. Většinou jsem dokázal její otázky poměrně snadno odrážet.

A teď, alespoň pro nejbližší budoucnost, už nebude představovat problém.

Krom té staré báby si nemusím lámat hlavu s nějakými zvědavci. Teď k ní chodí sekat trávu nejrůznější zahradníci, střídají se, jen posekají a udržují průjezdnou naši společnou cestu. Jenže vždycky nosí sluchátka na uších a snaží se být co nejdřív pryč, nikdy se ani nepodívají na krátký chodníček a cihlovou zídku, kterou je obehnaný můj zastrčený pozemek.

Největší starosti mi dělal Bessiin vypelichaný čokl, kříženec teriéra, pekelné zvíře s drsnou šedou srstí, zvědavýma očkama a sklonem sledovat každý můj pohyb. Jakmile jsem otevřel bránu, hned vykukoval z kuchyňského okna, kde měl na parapetu své sedátko, packy opíral o sklo. Někdy ten zatracený pes i nepříjemně pronikavě štěkal. Byl bych raději, kdyby starou paní na mé příchody a odchody neupozorňoval. Hlavně v noci. Ne že bych tou uličkou chodil tak často, ale stejně. Čím méně si mě bude všimát, tím líp.

Teď je už tento problém vyřešený. Aspoň dočasně. Někdo z Bessiiných ochotných příbuzných si toho otravného čokla odvezl.

Když je pes i stará Bessie z domu, mám život mnohem jednodušší.

Až na ten politováníhodný fakt, že Kristi Bentzová je pořád naživu.

Což mi dělá těžkou hlavu.

Pokouším se přesvědčit sám sebe, že to tak je nejlepší, že bych si měl ten okamžik vychutnat. V pravý čas ji dostanu, ale není teď lepší, že truchlí, trápí se obrovskou bolestí ze ztráty manžela?

Jistěže ano, opakuju si, když jdu do kuchyně a sáhnu do malé ledničky pro lahev brusinkové šťávy – ale ne té cukrové vody, ne „brusinkového koktejlu“, který opěvují v televizi, ale pravé nakyslé šťávy z brusinek. Zředím si ji filtrovanou vodou a odnesu k vysokému konferenčnímu stolu, na němž jsou rozložené noviny otevřené na stránkách věnovaných vraždě z Pirátské uličky. Znovu si je prolitnu – díkybohu v nich není nic nového – a pak noviny složím a vytáhnu notebook, abych zkontroloval nejnovější zpravodajství. Projíždím poslední zprávy a reportáže, nejen z New Orleansu, ale z celého státu. Co kdyby...

Tady v tomhle bytě mám bezpečnou Wi-Fi založenou na falešné jméno. Všechno v tomhle maličkém bytě je zaregistrované na falešné jméno, pochopitelně. Nemůžu si pomoci, abych se neusmál. Kdo by si to pomyslel? Dal jsem si takovou práci se ukrýt, aby nikdo nepojal sebemenší podezření. Popíjím šťávu s vodou a zjišťuju, že vražda Jaye McKnighta zmizela z celostátních médií. Nikde nevidím ani sloupeček věnovaný jeho smrti. A při kontrole sociálních sítí vidím, že jeho prapodivná vražda už dávno není v čele hlavních událostí.

Skvělé.

Přelétává veřejnost obrátila svou pozornost k aktuálnějším a šavnatějším skandálům, hlavně těm, které jsou nějak spojené s celebritami. Brutální odchod Jaye McKnighta z tohoto světa je pro tuto chvíli zapomenut.

Myslí na něj pouze jeho manželka.

A policie.

Ta bude pořád pátrat, zkoumat každou sebemenší stopu, jakékoli mikroskopické vlákno či úlomek, všechny důkazy. Jaká